

[Nathalie Lind]

ner eller andre, der i givet fald skulle modtage de mennesker, der måtte blive idømt samfundstjeneste. Man har heller ikke hørt, hvad domstolene siger osv.

Jeg mener altså, det er et helt ufuldstændigt materiale, der foreligger her, og når ministeren bagefter til pressen udtalte det samme som i dag, at der altså var en positiv indstilling i retsudvalget, så gælder det ikke for mig og for mit partis vedkommende. Vi er altid åbne over for at diskutere noget, men hvis man ikke har de nødvendige oplysninger, er det ikke forsvarligt at tage stilling.

Jeg mener også, at det er så principielt at starte en sådan forsøgsordning, også af hensyn til andre, der ikke kan komme ind under det, at det kræver en længere debat her i tinget, ikke blot et samråd i retsudvalget.

Men jeg vil godt sige et par principielle ting om samfundstjeneste. Umiddelbart kan det forekomme tiltalende, at den, der har forbrudt sig, skal udføre et stykke arbejde og dermed på en vis måde være med til at betale sin gæld tilbage til samfundet. Men det, der bliver svært, er jo at finde ordninger, der har en sådan pønål karakter, at det dels af den dømte opfattes som en straf – at det har en præventiv virkning, for jeg tilhører altså den gruppe, der mener, at straffens eksistens i sig selv har betydning som et forebyggende moment – dels også, at det af befolkningen opfattes som en rimelig reaktion på lovovertrædelsen.

Når man tænker på, hvordan domspraksis er i dag, kan man jo da – hvad jeg synes er fuldstændig rigtigt – for yngre og også for ældre begynde med et tiltalefrafald, man kan give betinget dom og så efterhånden ubetinget frihedsstraf, og det er berigelsesforbrydelser, det her tænkes anvendt på, så tænker man sig altså, at de, der ellers ville blive idømt frihedsstraffe fra 6 til 8 måneder, i stedet for skulle udføre samfundstjeneste af en varighed, er det skitseret, fra 40 til 200 timer om året.

Jeg tror, at det er afgørende i denne sammenhæng, at vi, når vi har fået nærmere oplysninger, som jeg mener vi absolut har brug for – og hvis vi da efter at have vurderet dem er positive over for at gå i gang med dette – skal være opmærksom på og overveje, at vi ikke instituerer ordninger, som ikke er i overensstemmelse med befolkningens retsfølelse.

Personlig er jeg altid lidt på vagt, hvis man, når man står over for et konkret problem som f. eks. nu, at man ikke har tilstrækkelig kapacitet inden for fængselsvæsenet, da forsøger at komme med nogle løsninger, som ser enkle ud, men måske indeholder andre komplikationer. Det mener jeg ikke om ministeren, for ministeren siger jo klart, at alternativerne løser det ikke, men det må være over for forslagsstillerne, jeg nævner dette.

Det, jeg tænker på, er, at der efter en meget principiel debat, vi havde i begyndelsen af 1970'erne, om at få et mindre belæg i fængslerne kom en betænkning med forslag om ned- og afkriminalisering.

Nu sagde den socialdemokratiske ordfører for elskværdigt og rigtigt, at lykkeligvis har de forskellige partier her i tinget jo stort set været enige om både de straffelovsændringer og den kriminalpolitik, der har været gennemført. Men jeg vil da gerne pege på, at her lykkedes det at bremse nogle forslag – i hvert fald var vi ikke indforstået – om, at man for at have færre til at afsone skulle ned- og afkriminalisere visse hidtil med straf belagte forbrydelser.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi anlægger en klar linje her. På den ene side må vi lægge op til en vurdering af – og det vil jo ske i finansudvalget – om man synes, at fængselsvæsenet fungerer økonomisk og rimeligt. Hvis man vurderer dette positivt, må der også bevilges de midler, der skal til. På den anden side – og det er her, jeg vil trække skillelinjen – er vi tilhængere af den kriminalpolitiske betragtning: hvilke former for straffe er det rigtigt at anvende ud fra både special- og generalpræventive hensyn og ud fra befolkningens retsfølelse? Dette sidste er efter min mening et dybt alvorligt spørgsmål, som man måske ikke altid tager nok med ind i overvejelserne.

Jeg skal til slut blot sige, at jeg beklager, at dette udspil som det første vedrørende samfundstjeneste lægges op på denne måde, fordi jeg finder, at det var langt mere påtrængende, at man havde fået en vurdering af, om man kunne anvende samfundstjeneste over for unge lovovertrædere. Ministeren ved, hvad jeg hentyder til. I sommeren 1978 bad jeg og fik tilsagn om, at straffelovrådet ville se på dette. Det er min opfattelse, at med den række af tiltalefrafald, de unge får,